

Rychločlánek

Ve všem tom dnešním shonu a potřeby zařídit asi tak bambilion věcí, mám přesně půl hodiny na napsání článku.

Takže musí být stručný, rychlý, energický a úderný!

A přitom se dneska cítím všechno, jen ne rychlá, energická a to ani nezačínám s optimismem. Nevím, jestli tyhle stavy mají i dospělí, ale já jako dospívající je čas od času mám a zrovna dneska mě zasáhly na 100 %. Prekérka, co?

Výhoda sociálních sítí je to, že můžete psát vysmáté smajlíky a radostné zprávy a nikdo nepozná, jak vám skutečně je. Nevýhoda je, když máte takovou náladu ve škole.

Když lidi napíší na fejsbůk status „Je mi hrozně“ a na otázky přátel v komentářích pod příspěvkem reagují „Nechci se o tom bavit.“, nepůsobí to úplně dobře a na mě osobně často až absurdně. Jenže ve škole často neskryjete, že vám je hrozně. A někdy to opravdu může být kvůli věci, o které se nechcete bavit. Někdy je toho na vás prostě už moc na to, abyste se tvářili, že je vše v pohodě, ale zároveň je to něco tak osobního, že nemáte zájem to s někým probírat.

Třeba u mě to ani nemusí být něco konkrétního. Jako romantikovi z povolání s křehkou dívčí duší mi stačí opravdu málo, aby na mě padl pocit sebelítosti a smutku. Před ostatními se snažím co nejvíce rozptýlit a možná vtipkovat ještě víc než normálně a zlehčovat věci, které se snad už ani zlehčit nedají... jen pro ten krátký pocit štěstí při smíchu, kdy můžu na chvíli přemýšlet nad něčím jiným, než nad čím se zrovna trápí mé uštvané srdce. A pak smích utichne a já se znovu propadám do hlubin sebelítosti, ze které lze vyplavat jen hodně těžce. A i když mám kolem sebe bandu mých skvělých kamarádek, které by se pro mě rozkrájely (teda aspoň doufám) a doma rodiče, o kterých platí to samé, jediný člověk, kterému bych se s radostí vyplakala na rameni, si ani nevšimne, že je něco špatně.

Je to jako když čekáte v uzavřené místnosti na vítr, protože chcete pouštět draka. A když se vám kamarádi nabídnou, že by vám na to pouštění draka přinesli velký větrák, tak radši odmítnete a budete tam dál čekat na vítr a truchlit nad tím, že si letos žádného draka nepustíte.

Ale tohle asi k mému věku prostě patří. Splašené hormony, nevyrovnaná psychika... až budeme probírat období adolescence v *Psychologii životní cesty*, tak vám to budu moct popsat i nějak odborně. Takže toto vám zatím jako vhled do mojí hlavy bude muset stačit.

Bylo to rychlé, svižné a o mém dnu všeříkající. A omlouvám se těm, kteří si přišli na blog zlepšit náladu (doufám, že se někdo takový najde) a místo toho museli číst tohle. Snad jen malé uvolnění na závěr z dnešní úvodní hodiny *Společného světa* aneb musíte si umět vybrat blok: „Sešit potřebovat budete, nebude teda na látku... látka vlastně žádná nebude...”

Technická pozn. č. 1: Rovnou se omlouvám na příští týden, to článek úplně vypustím, protože budu nejspíš právě lézt na čtvrtou nejvyšší horu Slovinska. Takže pokud to přežiji, slibuji dvojnásobnou várku článků v dalším týdnu (případně týdnech). 

Technická pozn. č. 2: Kdo to ještě neví, tak mám stránku na fejsbůku! „Bětkosvět“, jak originální, že?

From:

<http://www.bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://www.bethulda.cz/doku.php?id=rychloclanek>

Last update: **2017/09/19 21:57**

